Kuna ſuurem jagu uut wiina maitſeſiwad, oli Hans näinud, et üks eneſele kaſuka ſealg oli tõmmanud ja ukſeſt wälja läinud. Hans aimas midagi ja ſelle päraſt tõmmas ta eneſele ka kuue ſelga ja läks ukſeſt wälja, tuli aga pea ometi tagaſi. Ei läinud kuigi kaua aega mööda, kui ka teine tagaſi tuli ja Hans nägi ſedamaid, et ſell kaſuka õlma alt wemla ots wälja paistis. Hans ei löönud ſugugi kartma; tal oli nõu walmis kõik naljaks ümber muuta. Nii pea kui teine kaſukat ſeljaſt ära hakas wõtma, ütles Hans: „Kuule sõber, ma ütlen ſulle, ſa ei wõi oma kaſukat üksi ſeljaſt ära wõtta.“ „Miks ei wõi?“ küſwatas teine. „Ei wõi,“ wastas Hans ja kui ſa ei uſu, ſiis weame kihla. Kui ſa üksi kaſuka ſeljaſt ära wõta wõid, ſiis olen ma walmis ſu käeſt ſelle eeſt toſina wemla hoopa wastu wõtma, kui aga mitte, ſiis ſaad ſa minu käeſt nii palju.“ „Toſina ſaad ſa ilma ſelleta!“ kostis wõeras. „Ei, nii kaugel pole lugu amugi mitte! Üks kõik, teeme ſiis ſelle pääle: kui ſa üksi wõid, ſiis on minu weeſt wiina tegemine wale, kui aga mitte, ſiis tõſi!“ „See on hää!“ wastas teine.

Kui käed lahti oliwad löödud, hakas teine kaſukat ſeljaſt ära wõtma, aga enne kui ta weel kaſukat käeſt ära wõtta wõis, oli Hans eneſel kaſuka ammu juba ſeljaſt maha wiſanud. „Näed ſa nüüd,“ hüüdis Hans, et ſa mitte üksi kaſukat ſeljaſt ära ei ole wõtnud, waid mina ka ja päälegi weel palju ennem. Seega on ſiis minu wee wiinaks tegemine ſelge tõſi!“ „Hans, ſa oled tõeste eſimene kelm,“ hüüdis teine, „ſulle peab tõeste kõiki ſu tempu andeks andma, ehk ſa küll õiguſe päraſt teeninud ei ole!“

Kõik naerſiwad ja oliwad Hanſu üle wäga röõmſad, kes neile niiſuguſt kena pulma nalja walmistanud oli.

Tõe ſõnad.

Tarkus on hää aſi, õiglane meel aga palju parem. Mis meie täna oma tarkuſes hää arwaſime olewat, peame ſagedaste hoome kui